

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18456/2022
11.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Жељко Перовић, адвокат из ..., против тужених „МК Mountain Resort“, ДОО Копаоник и МК „Group“ ДОО Београд, чији је заједнички пуномоћник Маја Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужилаца и тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2356/21 од 05.05.2022. године, у седници већа одржаној 11.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија тужилаца и **УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2356/21 од 05.05.2022. године у делу става првог тачка 4. изреке (односу на објекат „ВВ“) и одлука о трошковима поступка, па се у том делу предмет **враћа** другостепеном суду на поновно суђење.

У преосталом делу ревизије тужилаца и тужених **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П 22/15 од 09.11.2016. године, ставом првим изреке, тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде штету у виду измакле користи од рентирања незаконито порушених пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце за време трајања Уговора о закупу пијаце бр. ... од 01.11.2001. године, у износу од 31.236.037,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде штету у виду измакле користи по основу обављања угоститељске делатности у незаконито порушеном зиданом објекту „ГГ“ за период од 24 године, у износу од 9.894.240,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2016. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде штету у виду измакле користи од рентирања незаконито порушеног зиданог објекта „ВВ“ за период од 24 године у износу од 22.255.947,00 динара са законском затезном каматом од 15.08.2016. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, тужени су обавезани да тужиоцима накнаде трошкове поступка у досуђеном износу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 81/17 од 21.09.2017. године, преиначена је првостепена пресуда тако што су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужилаца и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а која је решењем Врховног касационог суда Рев 5502/18 од 12.06.2019. године укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање. У поновном поступку пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4969/19 од 07.08.2020. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено је тако што су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужилаца и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Решењем Врховног касационог суда Рев 110/2021 од 09.06.2021. године укинута је наведена другостепена пресуда и предмет је враћен другостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење.

У поновном поступку пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2356/21 од 05.05.2022. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Вишег суда у Краљеву П 22/15 од 09.11.2016. године и пресуђено је тако што је тачком 1. тог става делимично усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде штету у виду измакле користи од рентирања незаконито порушених пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце за време трајања уговора о закупу пијаце број ... од 01.11.2001. године у износу од 14.979.278,82 динара са законском затезном каматом од 15.08.2016. године до исплате; тачком 2. истог става одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им солидарно накнаде штету у виду измакле користи од рентирања незаконито порушених пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце за време трајања уговора о закупу пијаце број ... од 01.11.2001. године преко досуђеног до траженог износа у висини од још 16.256.758,18 динара са законском затезном каматом од 15.08.2016. године до исплате; тачком 3. истог става одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им солидарно накнаде штету у виду измакле користи по основу обављања угоститељске делатности у незаконито порушеном зиданом објекту „ГГ“ за период од 24 године у износу од 9.894.240,00 динара са законском затезном каматом од 15.08.2016. године до исплате; тачком 4. истог става одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им солидарно накнаде штету у виду измакле користи од рентирања незаконито порушеног зиданог објекта „ВВ“ за период од 24 године у износу од 22.255.947,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2016. године до исплате; тачком 5. истог става, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 1.150.535,63 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци и тужени су благовремено изјавили ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући је по ревизији тужилаца у одбијајућем делу, а по ревизији тужених у усвајајућем делу одлуке.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), чије се одредбе примењују у овом парничном поступку

на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни суд је нашао да су ревизије дозвољене на основу члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП и да је ревизија тужилаца делимично основана, а ревизија тужених неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилаца сада пок. ДД, као законски заступник „ЂЂ“ ..., у својству закупца и правни претходник тужених „Интернационал ЦГ“ ДП Београд ЦГ Туристички центар Копаоник, Општина Рашка, у својству закуподавца, закључили су уговор о закупу бр. ... од 01.11.2001. године којим су регулисана права и обавезе уговорних страна. У складу са тим уговором, закуподавац је издао у закуп на 20 година простор-плато постојеће пијаце у оквиру Апартманског насеља „Сунчани врхови“ укупне површине 400 м² за годишњу закупнину од 10.000 ДМ, а купац се обавезао да сопственим средствима изврши изградњу нових и реконструкцију постојећих објеката према идејном пројекту, потребним одобрењима и дозволама. Купац је сходно уговору на платоу пијаце изградио објекте: 30 затворених ентеријерских тезги површине од по 2,76 м², 10 монтажних локала површине од по 8 м² и 1 монтажни локал површине од 11,18 м² које је имао право да издаје у закуп и остварује закупнину. На истом платоу сада пок. ДД је реконструисао два зидана постојећа локала у Г објекту „ВВ“ и „ГГ“ у периоду од 1993. до 1998. године, ради обављања пословне делатности који нису обухваћени уговором о закупу од 01.11.2001. године и немају употребну дозволу. Решењем Општинске управе Општине Брус од 14.01.2004. године донетим по предлогу НБС – Експозитура Крушевац због блокаде жиро рачуна њеног оснивача дуже од три месеца непрекидно, брисана је из регистра радњи радња предузетника ДД „ЂЂ1“ ..., ..., за обављање грађевинске превозничке делатности и др., основана решењем од 10.09.1991. године, са трајним престанком обављања делатности почев од 26.11.2003. године. Након брисања радње пок. ДД је као физичко лице наставио да користи пијачни простор са изграђеним објектима и да испуњава обавезу плаћања закупнине закуподавцу, а после његове смрти 24.06.2005. године, у њиховој државини су били тужиоци који су извршавали исте обавезе из уговора о закупу. Делимичним оставинским решењем Општинског суда у Рашки О бр.109/05 од 12.09.2005. године на делу заоставштине свог оца пок. ДД, коју између осталог чини и право по основу наведеног уговора о закупу од 01.01.2001. године, са по 1/3 идеалног дела оглашени су за наследнике тужиоци и супруга ЕЕ. Решењем Основног суда у Брусу О 648/18 од 13.03.2019. године тужиоци су оглашени за законске наследнике са уделима од по 1/2 идеалног дела на заоставштини њихове мајке сада пок. ЕЕ, преминуле 08.09.2018. године. Према изводу о регистрацији привредног субјекта АПР РС тужени МК „Group“ ДОО основан је 04.01.1995. године, а тужени МК „Mountain Resort“ ДОО Копаоник основан је 22.06.2007. године. Оснивач и власник 100% истог је МК „Group“ ДОО Београд. Тужени су правни следбеници Компаније „International CG“ ДП Београд, ЦГ Туристички центар Копаоник - Општина Рашка. Током септембра месеца 2009. године, тужени су применом силе одузели тужиоцима све изграђене објекте, искључили струју и физичким препрекама блокирали улаз у просторије из пијаце, па је Општински суд у Рашкој решењем П 5497/09 од 02.09.2009. године, усвојио привремену меру у спору ради заштите државине и наложио туженима да се уздрже од сметања државине тужилаца и да изврше враћање у пређашње стање. Тужени нису поступили по овој привременој мери, већ су започели рушење и истог месеца порушили све објекте

тужилаца. Правноснажном пресудом Вишег суда у Краљеву П 18/13 од 10.06.2014. године, тужени су обавезани да тужиоцима (солидарно) накнаде штету на име грађевинске вредности уништених објеката исплатом износа од 5.815.892,79 динара, са законском затезном каматом. На основу те судске одлуке, тужени су тужиоцима 13.07.2015. године исплатили досуђени износ са законском затезном каматом.

Налазом и мишљењем судског вештака економско финансијске струке утврђена је висина изгубљене користи од рентирања порушених 30 дрвених боксова - тезги, 10 монтажних локала и 1 монтажног локала за период од 01.09.2009. до 01.11.2021. године (до када је закључен уговор о закупу) у износу од 31.236.037,00 динара. На дан вештачења 15.08.2016. године налазом је утврђена и висина измакле користи за период од 01.09.2009. године до 01.09.2033. године (укупно 24 године, до истека грађевинског века тих објеката) по основу обављања угоститељске делатности за порушени зидани објекат „ГГ“ у висини од 9.894.240,00 динара и по основу изгубљене користи од рентирања локала „ВВ“ у износу од 22.255.947,00 динара. Након смрти њиховог оца ДД, тужилац ББ је преузео обављање угоститељске делатности у објекту - печењари „ГГ“, а након што се разболео 2008. године, пословање тим угоститељским објектом преузео је његов брат тужилац АА. Решењем АПР-а од 25.12.2008. године, на његов захтев, регистроване су промене података за Грађевинску радњу „БЂ“ АА ПР и то: промена њеног пуног пословног имена у АА ПР Грађевинска угоститељска радња „БЂ“, промена података о простору ван пословног седишта и уписана је угоститељска делатност. На основу исказа тужиоца АА и сведока ЖЖ суд је утврдио да између њих као закуподавца и закупца није постојао писани уговор о закупу за објект „ВВ“ у коме је сведок обављао продају пића као предузетник са регистрованом радњом СЗТР „ЗЗ“ ..., да је готовински „на руке“ плаћао закупнину, с тим што изјаву тужиоца и исказ сведока није прихватио у делу који се односи на висину плаћене закупнине.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоцима припада тражена накнада материјалне штете у висини измакле користи на основу члана 189. Закона о облигационим односима (ЗОО). Нашао је да је уговор о закупу пијаце био закључен почев од 01.11.2001. године на период од 20 година и да није био раскинут, нити је престао да постоји, тако да су тужиоци услед деликтне радње тужених рушењем објеката онемогућени да повећају своју имовину издавањем наведених локала у закуп или обављањем угоститељске делатности, због чега је обавезао тужене да тужиоцима (солидарно) накнаде штету у виду измакле користи у износима утврђеним налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке.

Одлучујући о жалби тужених другостепени суд је отворио главну расправу и другачијом оценом изведених доказа (изведених у поступку пред првостепеним судом) применом члана 189. ЗОО закључио да је тужбени захтев делимично основан и обавезао тужене да тужиоцима на име накнаде материјалне штете због измакле користи издавања у закуп (рентирања) пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце на Копаонику у склопу комплекса „Сунчани врхови“ за период од 01.09.2009. године, када су ти објекти порушени, до 13.07.2015. године када је тужиоцима од стране тужених на основу правноснажне судске одлуке исплаћена грађевинска вредност уништених објеката, исплате 14.979.278,82 динара са законском затезном каматом од 15.08.2016. године до исплате, а чија је висина утврђена оценом налаза и мишљена вештака економско-финансијске струке. У преосталом делу по истом основу

за износ потраживања од 16.256.758,18 динара одбијен је тужбени захтев тужилаца налазећи да у смисли члана 231. ЗПП нису доказали да нису били у могућности да своју материјалну ситуацију доведу у стање пре настале штете, с обзиром на то да добијену накнаду у висини грађевинске вредности порушених објеката нису уложили ради стицања градњом или куповином некретнине у којој би обављали делатност или издавали у закуп или извршили било који други вид улагања који би им омогућио остваривање добити и тиме умањили штету. Одлучујући о основаности дела тужбеног захтева за накнаду штете у виду измакле користи за период од 24 године од 01.09.2009. године до 01.09.2033. године за локал „ГГ“ другостепени суд је оценио да је неосновано потраживање тужилаца, јер нису доказали да су у том локалу остваривали добит по основу обављања угоститељске делатности, због чега је у том делу одбијен тужбени захтев. Ценећи основаности тужбеног захтева за накнаду штете за измаклу корист за период од 24 године за локал „ВВ“ другостепени суд налази да не постоји писани уговор о закупу, да из исказа сведока ЖЖ произилази да је тужиоцу „на руке“ плаћао годишњу закупнину у износу од 14.400 евра а месечно 1.200 евра и то као предузетник који у локалу „ВВ“ обавља трговинску делатност - продају пића преко регистроване радње СЗТР „ЗЗ“, да је био дужан да има писани уговор о закупу пословног простора у смислу члана 2. Закона о порезу на доходак грађана, те да је супротан исказу тужиоца да му је овај сведок за тај локал плаћао годишњу закупнину у износу од 10.000 евра. Имајући у виду да је локал „ВВ“ нелегално подигнут објекат, да је издат у закуп без писаног уговора о закупу предузетнику који је имао законску обавезу да са тужиоцима закључи писани уговор о закупу, то тужиоци за локал „ВВ“ нису доказали висину штете по основу измакле добити у виду закупнине за коју би тужени били одговорни па је, сходно члану 231. ЗПП, одбио тужбени захтев и у том делу.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је у делу побијане одлуке којом је одлучено о накнади материјалне штете због измакле користи издавања у закуп (рентирања) пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце на Копеонику у склопу комплекса „Сунчани врхови“ и објекта „ГГ“ на ... (став прави тачка 1, 2. и 3.), супротно наводима ревизија тужилаца и тужених, правилном оценом изведених доказа на одржаној расправи у смислу члана 8. ЗПП утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права одлучио о тужбеном захтеву.

Одредбом члана 189.300, прописано је да оштећеник има право на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи (став 1.), висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења одлуке (став 2.), при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем (став 3.)

Сагласно наведеном, измакла корист или изгубљена добит је вид материјалне штете коју оштећени трпи због штетникове радње или пропуштања, а коју (добит) је могао реализовати да није било штетне радње. Стога, добит чини очекивано увећање имовине, при чему није меродавно оно што сам оштећени очекује, него објективна могућност стицања добити, према редовном току ствари или према посебним околностима. Такође, изгубљена добит се мора везивати за делатност коју у редовном току ствари поверилац обавља, односно за ону врсту и обим пословања које се по редовном току ствари могло очекивати.

У конкретном случају правни претходник тужених је издао у закуп на 20 година простор-плато постојеће пијаце у оквиру Апартаманског насеља „Сунчани врхови“ правном претходнику тужилаца који је као купац, у складу са закљученим уговором о закупу бр. ... од 01.11.2001. године, на платоу пијаце изградио 30 затворених ентеријерских тезги, 10 монтажних локала (8м²) и 1 монтажни локал, а које је имао право да издаје у закуп. По том основу отац тужилаца, а након његове смрти и тужиоци су рентирањем трећим лицима остваривали добит у виду закупнине, све до септембра 2009. године када су тужени применом силе одузели тужиоцима све изграђене објекте, искључили струју и физичким препрекама блокирали улаз у просторије. Иако је тим поводом у спору између истих странака ради заштите државине надлежни суд издао привремену меру са налогом да се тужени уздрже од сметања државине тужилаца и изврше враћање у пређашње стање, тужени су без правног основа не само лишили тужиоце државине, већ су наведени објекти (тезге и монтажни локали) и противправно порушени.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда правилно је становиште другостепеног суда да су тужени применом члана 189. ЗОО дужни да тужиоцима за период од 01.09.2009. године, када су тезге и монтажни објекти порушени, до 13.07.2015. године када је тужиоцима од стране тужених на основу правноснажне судске одлуке исплаћена грађевинска вредност уништених објеката (у висини од 5.815.892,79 динара), накнаде штету која им припада у висини вредности добитка који би тужиоци као оштећени основано остварили, а утврђеној правилном оценом налаза и мишљена вештака економско-финансијске струке. Наиме, тужиоци су претрпели штету у виду изгубљене добити, јер противправним одузимањем и рушењем спорних монтажних локала и тезги од стране тужених нису могли да издавањем у закуп тих објеката (саграђених из сопствених средстава) стичу добит коју су иначе остваривали у вишегодишњем периоду и коју би по редовном току ствари сасвим извесно остваривали и надаље у обиму утврђеном налазом вештака. Ово из разлога што се при утврђивању услова и висине накнаде штете у виду измакле користи не тражи апсолутно егзактно утврђење могућности за настанак овог вида штете, већ утврђење могућности до степена извесности. Због тога им припада накнада штете на име изгубљене добити због некоришћења спорних објеката у наведеном периоду (од 01.09.2009. године до 13.07.2015. године), с обзиром на то да тужиоци нису били у државини тих објеката, јер су их тужени својим противправним понашањем спречили да то право остварују, па су без утицаја равизијски наводи тужених да су тужиоци пре штетног догађаја закључивали усмене уговоре о закупу са трећим лицима и да се стога ради о недопуштеном основу стицања добити.

Осим тога, на супрот наводима ревизије тужених, накнада материјалне штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, па обавеза исплате накнаде доспева даном доношења првостепене пресуде, од ког тренутка, у смислу члана 277. став 1. Закона о облигационим односима, оштећени има и право на законску затезну камату. У конкретном случају у жалбеном поступку, другостепени суд је применом одредбе члана 383. став 4. ЗОО након одржане расправе, а у складу са овлашћењима из члана 387 став 1. тачка 6. истог закона, одлучио о тужбеном захтеву тужилаца у погледу главне ствари и споредног тражења, правилно налазећи да су тужени у обавези да тужиоцима исплате законску затезну камату од 15.08.2016. године, имајући у виду да се под временом пресуђења сматра и време када је обављено вештачење на основу

којег је одређена висина материјалне штете, с обзиром на то да од вештачења до закључења главне расправе није протекао дужи временски период. Из свега наведеног неосновани су наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права.

По налажењу Врховног суда неосновано се ревизијом тужилаца побија другостепена одлука у делу којим је одбијен преостали део тужбеног захтев за исплату материјалне штете због измакле користи од рентирањем пијачних тезги и монтажних локала на простору пијаце на Копаонику у склопу комплекса „Сунчани врхови“ у висини од 16.256.758,18 динара, а за период од 14.07.2015. године (након исплате накнаде штете за грађевинску вредност порушених објеката) до 01.11.2021. године као дана престанка уговора о закупу од 01.11.2001. године. На основу правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву П 18/13 од 10.06.2014. године тужени су тужиоцима 13.07.2015. године исплатили накнаду штете на име грађевинске вредности уништених објеката исплатом износа од 5.815.892,79 динара, са досуђеном законском затезном каматом. Том судском одлуком досуђена је накнада штете у износу који је потребан да се материјална ситуација оштећених доведе у оно стање у коме се налазила да није било штетне радње, дакле новчани еквивалент порушених објеката којим се успоставља пређашње стање које је постојало пре настанка штете, што је циљ и сврха одговорности за штету. Имајући виду наведено, правилно је становиште другостепеног суда да је неосновано потраживање тужилаца за наведени период, обзиром да тужиоци нису исплаћен износ накнаде у висини грађевинске вредности порушених објеката уложили у стицање некретнине (градњом или купопродајом) ради обављања делатности или издавања у закуп или извршили било који други вид улагања који би им омогућио остваривање добити. С тим у вези, тужиоци у смислу члана 231. ЗПП нису доказали да су у наведеном периоду претрпели штету у виду измакле користи у висини умањеној за износ који би да су предузели мере спречавања односно умањења штете по редовном току ствари могли остварити, како то правилно закључује другостепени суд, због чега је у том делу са становишта правилне примене материјалног права одбијен захтев тужилаца.

Такође, другостепени суд је правилном применом одредбе члана 189. став 3 ЗОО а на основу утврђеног чињеничног стања оценом доказа, закључио да је неосновано потраживање тужилаца за накнаду штете у виду измакле корист по основу обављања угоститељске делатности у локалу „ГГ“ за период од 24 године, од 01.09.2009. године до 01.09.2033. године (до истека грађевинског века тог објеката) у висини од 9.894.240,00 динара. Наиме, решењем АПР-а од 25.12.2008. године, на захтев тужилаца АА, регистроване су промене података за Грађевинску радњу „ЂЂ“ АА ПР променом њеног пуног пословног имена у АА ПР Грађевинска угоститељска радња „ЂЂ“, променом података о простору ван пословног седишта и уписана је угоститељска делатност. Тужиоци не поседују књиговодствену евиденцију о обављању угоститељске делатности, нити доказе да је тужилац АА у периоду од 2009. године у том објекту остваривао добит по основу те самосталне делатности, а према изјави тог тужиоца надлежном ограну није плаћен порез за угоститељску већ само за грађевинску делатност. Имајући у виду наведено, основ за утврђивање висине штете у виду измакле корист коришћена је опорезива основица по основу обављања грађевинске делатности коју је утврдила пореска управа, због чега се неосновано у ревизији тужиоца истиче да другостепени суд није правилно оценио налаз и мишљење вештака финансијске струке. Наиме, постојање и обим измакле користи у смислу члана 189. став 3. ЗОО дужани су да докажу тужиоци (оштећени). Правилна је примена

правила о терету доказивања код одлучивања о захтеву за накнаду штете у виду изосталих прихода по основу угоститељске делатности, с обзиром да тужиоци нису приложили доказе на основу којих би се евентуално утврдиле чињенице о пословању и добити од обављања те делатности и да би основано очекивали исту добит након што су били онемогућени да обављају делатност у спорном периоду, а на основу којих би се обрачунала штета по овом основу. Због немогућности обављања угоститељске делатности није довољно да тужиоци докажу колика се корист могла очекивати од те делатности, већ је потребно да докажу који се добитак могао основано (објективно) очекивати према редовном току ствари, а чије остварење су спречили тужени својом радњом.

Имајући у виду наведено, као и утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда правилан је закључак другостепеног суда да у овом случају околности које су изнели тужиоци нису довољне за заснивање одговорности туженог за накнаду измакле користи, јер тужиоци нису доказали да би извесно остварили добит по основу обављања угоститељске делатности у спорном периоду, због чега је у овом делу тужбени захтев правилно одбијен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Међутим, у односу на део побијане одлуке којом је одлучено о накнади измакле користи од рентирања објекта „ВВ“ Врховни суд налази да се ревизијом тужилаца основано указују да је другостепени суд у поступку пред тим судом учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, због чега се правилност примене материјалног права у наведеном побијаном делу не може испитати.

Наиме, како се одлучио да поново изведе већ изведене доказе пред првостепеним судом, саслушањем тужиоца АА као странке и сведока ЖЖ, на чијим исказима је и заснована првостепена пресуда, другостепени суд није дао свеобухватну оцену тих изведених доказа о правном значају изнетих релевантних чињеница и околности за правилно одлучивање. Селективном оценом изјаве тужиоца и исказа овог сведока другостепени суд налази да је неосновано потраживање тужилаца у наведеном делу јер није доказана висина штете по основу измакле добити у виду закупнине за коју би тужени били одговорни с обзиром на то да је локал „ВВ“ као нелегално подигнут објекат, издат у закуп предузетнику (сведоку) који је обављао у том локалу трговинску делатност - продају пића преко регистроване радње СЗТР „ЗЗ“ и који је је био дужан да има писани уговор о закупу пословног простора у смислу члана 2. Закона о порезу на доходак грађана, те је тужиоцу „на руке“ плаћао годишњу закупнину од 14.400 евра (месечно 1.200 евра), што је супротно изјави тужиоца да му је овај сведок за тај локал плаћао годишњу закупнину у износу од 10.000 евра. Зато се изнет закључак другостепеног суда за сада не може прихватити.

Ово из разлога што је изостала оцена дате изјаве тужиоца саслушаног као странке у поступку и исказа сведока у целини, како у погледу начина и времена насталог закуподаваног односа који је за предмет имао наведени објекат, тако и у односу на оцену да ли је постојала сагласна воља, односно намера уговорача да усмено закључени уговора о закупу и даље траје да није дошло до противправног рушења тог

објекта од стране тужених. С тим у вези, уколико су најпре правни претходник тужилаца, а затим и тужиоци као физичка лица закључили са сведоком ЖЖ усмени уговор о закупу спорног објекта који су саградили сопственим средствима, суд је пропустио да цени од каквог је значаја за решавање конкретног спорног односа између странака у овом спору, пропуст сведока као предузетника да ради обављања своје делатност има писани уговор о закупу пословног простора.

Осим тога, другостепени суд налази да постоји несагласност у изјави тужиоца и исказу сведока у висини плаћања годишње закупнине у износу од преко 10.000 евра у време противправног рушења спорног објекта, због чега закључује да тужиоци нису доказали висину предметног новчаног потраживања јер је плаћана закупнина у већем износу, али је при том пропустио да оценом доказа у складу са чланом 8 ЗПП, утврди да ли би тужиоци по редовном току ствари сасвим извесно и надаље остваривали користи од рентирања објекта у обиму утврђеним налазом и мишљењем вештака.

У поновном поступку, имајући у виду примедбе из овог решења другостепени суд ће поново одлучити о основаности тужбеног захтева тужиоца и његовој висини и за своју одлуку дати правилне материјалноправне разлоге.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од исхода спора, у смислу одредбе члана 163.став 4. ЗПП.

Имајући у виду напред изнето Врховни суд је применом члана 415. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић